

Universiteit
Leiden
The Netherlands

15 jaar en een beetje

Houdijk, R.

Citation

Houdijk, R. (2000). 15 jaar en een beetje. *Bestuurskundige Berichten*, 15(3), 15-16. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234349>

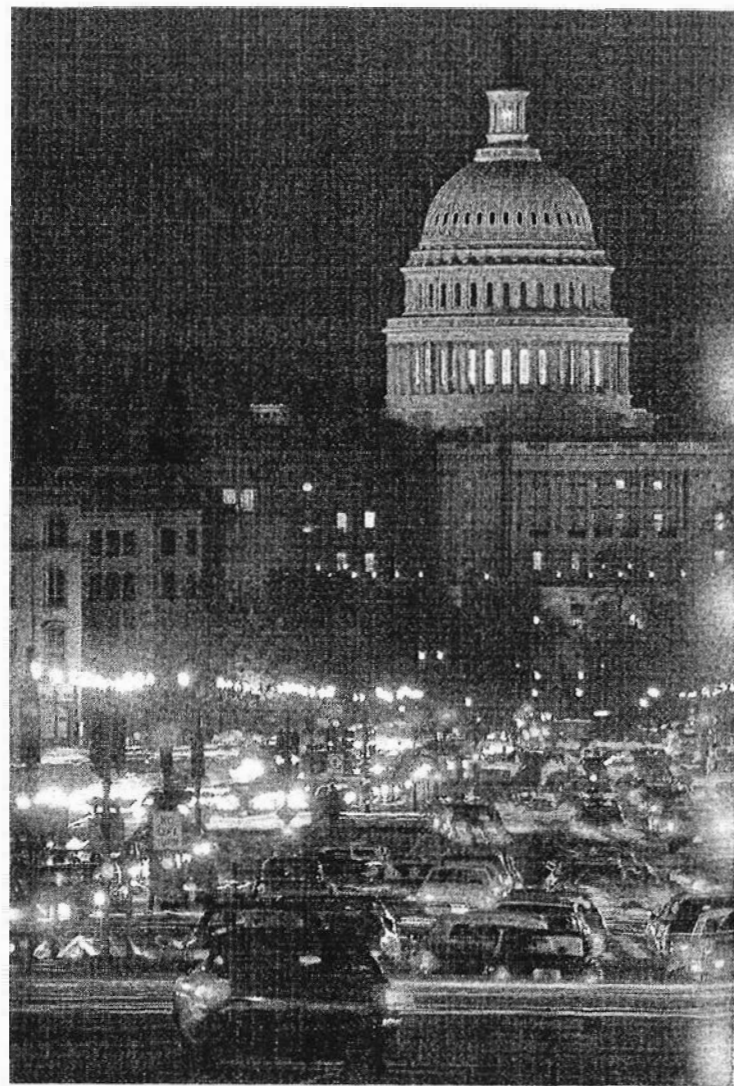
Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234349>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

wethouders samen de burgemeester kiezen en in 1820 dan eindelijk de burgers zelf. In 1871 grijpt het congres in en worden zowel de Council als de gekozen burgemeester afgeschaft. De president zelf krijgt weer het recht de burgemeester te benoemen, maar nu benoemt hij ook de Council. Het grondgebied bestaat op dat moment nog uit Georgetown, de Stad Washington en de county Washington, met eigen vormen van bestuur. Deze worden vervangen door één regering en één grondgebied: The District of Columbia. Voor het eerst krijgt Washington D.C. een vertegenwoordiger in het congres. Deze vertegenwoordiger heeft echter geen stemrecht, wat zijn functioneren uiteraard belemmert. Al in 1874 wordt zowel de Council als de burgemeester al weer afgeschaft. De continue wisseling van bestuursvormen komt in 1878 tot stilstand: het bestuur wordt slechts gevormd door drie commissarissen, alweer benoemd door de president. Het bestuur van Washington heeft tot 1961 (!) geen democratische legitimering, de bevolking heeft tot dat jaar geeneens stemrecht voor de presidentsverkiezingen. Pas in 1967 komen de Council en de burgemeester weer terug, nog steeds benoemd door de president. In 1968 werd een gekozen Onderwijsraad ingesteld, net als een lokaal rechtbankstelsel. In 1973 keurt het Congres een wet goed - *District of Columbia Self-Government and Governmental Reorganization Act* -

waarmee burgers in Washington het recht krijgen een burgemeester en

geen democratische legitimering

een Raad te kiezen. Deze 'burgemeester' heeft taken samengesteld uit die van een normale burgemeester, een county-bestuurder een gouverneur van een staat. Hij heeft dus

rechtstreeks te maken met de regeringen van de vijftig staten, en is dus veel machtiger dan een 'normale' burgemeester. Nog steeds heeft het congres de uiteindelijke macht en kan het zowel de burgemeester als de Council overrulen op elk gebied. Burgers hebben dus invloed op hun stad in zoverre het congres dat toestaat. Een volgende stap in democratisering van Washington D.C. zou een vertegenwoordiger in het congres zijn mét stemrecht. In 1978 werd dit voorstel door het Congres aangenomen. Omdat hiervoor de grondwet geamendeerd moest worden, was ratificatie nodig door achtendertig staten. Dit mislukte en nog steeds heeft Washington D.C. dus geen stemgerechtigd vertegenwoordiger in het congres.

Washington D.C. is als hoofdstad het centrum van de Verenigde Staten, het centrum van de democratie. Het is daarom ook verwonderlijk dat de stad zelf niet voldoet aan de hoogste democratische eisen die overal elders in de V.S. wel gelden. Een mogelijke verklaring is dat deze constructie voorkomt dat een van de lidstaten van de federatie macht heeft over de gezamenlijke hoofdstad. Het voorkomt zo de macht van een van de staten over de andere.

15 jaar en een beetje

Ruud Houdijk

22 mei 1985. Op de Rijksuniversiteit Leiden wordt beschuit met muisjes geserveerd. De vakgroep Bestuurskunde, zelf amper uit de luiers, mag zich verheugen in een nakomeling. Het nieuwe kindje luistert naar de naam *Bestuurskundige Interfacultaire vereniging Leiden*, roepnaam B.I.L.! Een volbloed studievereniging. 15 jaar later, voorjaar 2000, is het "vader" Van Braam¹, die op het verjaardagsfeestje van de B.I.L., zijn toehoorders terugvoert naar het prille begin van de bestuurskunde in Leiden. Nadat Van Braam zijn glas heeft geheven op de B.I.L., is het de beurt aan een andere vader om zijn zegje te doen. Paul 't Hart nam wel niet direct deel aan de oprichting van de B.I.L., maar is toch al zolang betrokken, dat hij gerust een pleegvader genoemd kan worden. Het is echter als vader van een tweeling, dat hij op dit verjaardagsfeestje het meeste opzien baart. Met een van zijn dochttertjes op de arm vertelt 't Hart over de "puberende" B.I.L.

het volgende lustrum, jaargang 15 te boek zal staan als een van de betere perioden.

Nineteen eighty-seven

Een greep uit 15 jaargangen: jaargang 2. Wat hield de bestuurskundigen-in-

Onderzoek Team. Een foto van een jonge drs.(!!) 't Hart siert de voorkant van één van de nummers. De toekomst van de bestuurskunde spookte in 1987 door de gedachten van velen. Zal bestuurskunde zijn identiteit vinden? Zal bestuurskunde verworden tot een "universitaire managementleer" of zal ze zich verder ontwikkelen? Ook het wereldnieuws vond zo zijn weg naar de BB. Het *Heizeldrama* in België en *Irangate* werden nog eens uitgebreid door de redacteurs en gastschrijvers onder de loep genomen. 1987 was ook het jaar dat de B.I.L. op excursie ging naar iets wat nu, anno 2000, wel heel letterlijk geschiedenis is: de Berlijnse Muur. Uit het verslag in de BB wordt duidelijk, dat men zeer onder de indruk was van het, destijds nog strak gesloten, IJzeren Gordijn.

15 jaar Bestuurskunde en 15 jaar B.I.L. betekent evenzoveel jaargangen Bestuurskundige Berichten. Met de B.I.L. is ook Bestuurskundige Berichten aan het puberen. Zoals Van Braam en 't Hart dit voorjaar terugblikten op de geschiedenis van de B.I.L., is het nu tijd voor een terugblik op 15 jaargangen *BeeBee*.

15 jaar, 15 jasjes

Het zal de studenten, die al wat langer de BB ontvangen, al wel zijn opgevallen: regelmatig wordt de BB in een nieuw jasje gestoken. Elke nieuwe hoofdredacteur nam zo zijn eigen jasje mee en ook inhoudelijk veranderde er over de jaren aardig wat. Zij die de BB al die jaren hebben mogen meemaken, getuigen van de ups en downs die het tijdschrift heeft gehad. Laten we hopen dat, bij

de "puberende" B.I.L.

opleiding in 1987 zoal bezig? Opvallend is de hoeveelheid ruimte die Paul 't Hart inneemt. Zeer prominent is hij aanwezig met meerdere artikelen over de activiteiten van het Crisis

Verandering?

Ondanks de diversiteit aan onderwerpen, die de redacteuren in 15 jaar hebben aangestipt en de vele jasjes waarin de BB over de jaren werd gestoken, is er toch ook sprake van continuïteit. Telkens weer hebben fanatieke studenten en daarnaast ook docenten en andere gastschrijvers, zich ingezet om een BB van de drukpers te laten rollen. De Bestuurs-

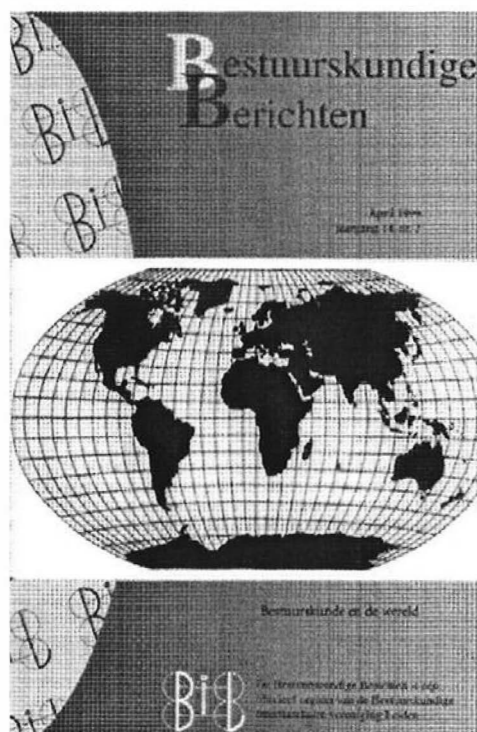
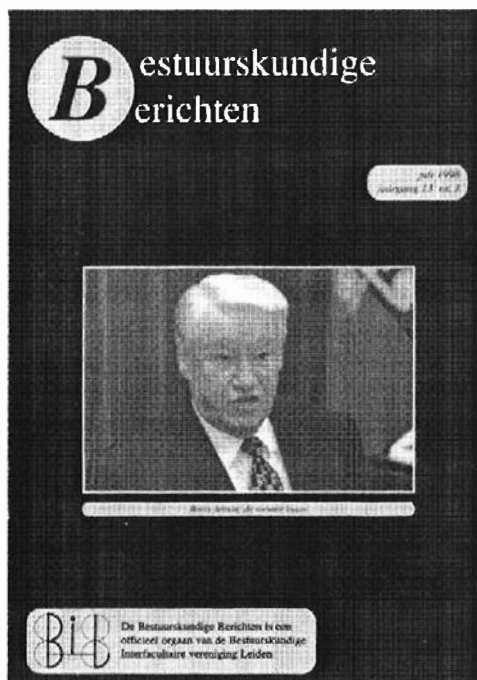
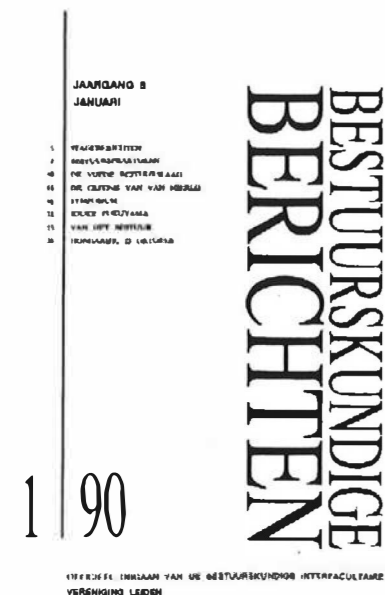
kundige Berichten zijn in stand gebleven, om uit te groeien tot een 15 jarige "puber". Na 15 jaar veranderingen en continuïteit is de jongste ontwikkeling binnen de BB de *BB-internetsite*³.

Bovenstaande terugblik is beperkt. In de volgende BB hopen we medewerkers van het departement Bestuurskunde aan het woord te laten over

hun ervaringen gedurende 15 jaar bestuurskunde in Leiden en 15 jaar B.I.L.!

¹ Professor dr. A. van Braam is de beschermheer van de B.I.L. en emerites hoogleraar bestuurskunde.

² De homepage van Bestuurskundige Berichten is te bereiken via een link op de B.I.L.-site <http://welcome.to/bil>.

Opinie

Vrijheid + Gelijkheid = Broederschap

Gerrold Verhoeks

Bij het tot nu toe gevoerde debat over inburgering van allochtonen valt het op dat er vaak te gemakkelijk voorbij wordt gegaan aan de culturele superioriteit van de Westerse samenleving. Veel mensen deinzen er voor terug om deze superioriteit te erkennen en willen dit gegeven dan ook niet als uitgangspunt nemen voor de discussie omtrent inburgering. Terwijl dit uitgangspunt perspectieven opent voor een inburgering van allochtonen, die zowel voor de autochtone als allochtone bevolking een bevredigend resultaat kan hebben.

De begrafenis van van Mierlo en Pronk en het nemen van onze verantwoordelijkheid

In het onderstaande artikel zal ik de begrippen integratie en inburgering door elkaar heen gebruiken. Vaak wordt inburgering gezien als een activiteit die door de allochtoon alleen dient te geschieden. Dit is echter maar ten dele waar. Inburgering vraagt weliswaar geen aanpassing van de autochtoon. Maar de autochtoon moet wel de allochtoon helpen bij het aanpassen aan een voor

hem vreemde samenleving. Wil er sprake zijn van succesvolle integratie dan is er automatisch ook sprake van een wisselwerking tussen allochtoon en autochtoon. Ik pleit hier, voor alle duidelijkheid, niet voor een streven naar een multiculturele samenleving, waar iedereen wat van elkaar overneemt. De autochtone Nederlander hoeft wat mij betreft niets over te nemen van de allochtone gebruiken. Het multiculturele ideaal van de van Mierlo's en Pronks heeft gefaald en moet diep begraven worden om er nooit meer mee geconfronteerd te hoeven worden. Dit wil echter niet zeggen dat elke burger niet de plicht heeft zijn allochtone buurman te helpen zijn weg te vinden in de Nederlandse samenleving. Van deze plicht zijn echter veel mensen zich niet bewust of willen dat niet zijn. Hoe kunnen we over tien jaar klagen dat half Nederland geen Nederlands spreekt, als we nooit geprobeerd hebben een gesprek te beginnen met onze allochtone buurman? Natuurlijk is dit simplistisch gesteld. Het geeft ech-

ter aan dat veel mensen allerlei problemen voorzien omtrent de niet geslaagde inburgering, terwijl zij zelf nooit iets gedaan hebben om deze inburgering te doen slagen. We vinden allemaal dat een Turk snel Ne-

Met zijn allen de schouders er onderzetten

derlands moet leren, maar we zijn geen van allen bereid om hem ook maar het meest simpele woord te leren schrijven. We moeten af van het inburgerings-denken dat de lasten bij de allochtonen legt en de lusten bij de autochtone Nederlander. We moeten beseffen dat wij een groot deel van de allochtone bevolking naar Nederland gehaald hebben toen we ze nodig hadden. Het kan niet zo zijn dat

